

Flors per a un Cadàver

Anna Casamitjana i Costa

STONBERG
EDITORIAL

FLORS PER A UN CADÀVER

Anna Casamitjana i Costa

STONBERG
EDITORIAL

Primera edició: novembre 2024

© Anna Casamitjana i Costa

Pròleg: Irene Solanich

© de les característiques d'aquesta edició: Stonberg Editorial
Gran Via de les Corts Catalanes 636 - 08007 Barcelona (Catalunya)

Tel. 933 175 412

stonberg@stonbergeditorial.com

www.stonbergeditorial.com

ISBN: 978-84-129155-2-5

DIPÒSIT LEGAL: B 18789-2024

Cap part d'aquesta publicació,
inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda,
emmagatzemada o transmesa de cap manera ni per cap mitjà,
ja sigui elèctric, químic, mecànic, òptic,
de gravació o de fotocòpia
sense permís previ de la marca editorial.

ELS CARRERS SÓN DURS, LES OMBRES SÓN LLARGUES I LA MORAL ÉS GRISA

Any 1950. M'imagino com devien anar les converses dins l'editorial nord-americana per decidir publicar *The Simple Art of Murder*. El llibre era el resultat d'ajuntar tres articles que prèviament havia publicat a premsa i en revista Raymond Chandler. Llavors, feia més de vint anys que ell, juntament amb Dashiell Hammett havien iniciat un nou gènere: el hard-boiled, conegut a Catalunya com a novel·la negra.

Sempre m'ha fet la sensació que a qualsevol persona que se li demani què és la novel·la negra tindrà una resposta més o menys acurada, però tinc la certesa que aquesta definició variarà molt en cada enquestat. Puristes contra hibridacionistes, conscientment o no. El fet és que posar per escrit les característiques del negre no ha estat una tasca fàcil ni tan sols per als entesos.

Chandler, en el seu compendi se centrava en tres temes, un per a cada article que havia escrit: un primer en què teoritzava sobre el gènere i els seus orígens, un segon en què parlava de la seva experiència com a escriptor de novel·la negra i un tercer que era un recull d'uns quants relats breus. Del resultat se'n desprèn una obra que encapsula un retrat historicista i literari de la creació d'un gènere. I sona grandiloqüent, posat d'aquesta manera, però és que potser ho és.

Reconec que no combrego amb totes les idees de Chandler —tot i que cal entendre que són filles d'un context geogràfic, històric i soci-

al molt diferent del meu—, ara bé, la veritat és que li devem fins i tot la visió revisionista del gènere. Corrupció, desil·lusió i violència. Una literatura nascuda en les profunditats d'una Amèrica en crisi, entre les dècades dels anys 20 i 40, quan els carrers de les ciutats eren més perillosos que els magatzems de les tavernes i l'esperança semblava una il·lusió.

El detectiu negre —Sam Spade de Dashiell Hammett i en Philip Marlowe de Raymond Chandler, per exemple— és la figura negra per antonomàsia: esquerp, misogin, prepotent, ple d'ombres, d'ambivalències i de contradiccions. Es mou en un món de lleis delicades i fàcils de trencar, en què la justícia sovint es decideix a cops de puny i a través del canó d'una pistola. Un món en què no hi ha herois, ni bons ni dolents. Un món d'ombres i de clarobscur. La brutícia dels carrers no contrasta amb la foscor de les ànimes, sinó que es retroalimenten i ens mostren la part més desagradable de l'ésser humà, que també existeix.

I del passat al present. La novel·la negra ha evolucionat i s'ha expandit arreu del món, adoptant noves formes i contextos. A Catalunya, el gènere també ha trobat la seva veu, absorbint les influències dels mestres americans, però també incorporant les pròpies particularitats culturals i socials.

I sí, la novel·la negra actual ha canviat molt, s'ha diversificat, ha adquirit nous tons de gris, s'ha mogut per nous espais i ha començat a parlar altres llengües que no són l'anglès. Però per poder viure un gènere és important no oblidar d'on venim i qui van ser els pioners que van iniciar, proposar i promocionar el que encara ara es conrea, es publica i es llegeix. Cal no oblidar que, malgrat els alts i baixos, la popularitat del gènere negre ha persistit al llarg del temps. Només cal contemplar les xifres de préstecs de les biblioteques o a les vendes de les llibreries de casa nostra. No cal pas

ser gaire àvid per ser conscient de la quantitat de festivals literaris dedicats a aquest gènere, ni per entendre què és el que més atreu els lectors. Que el gènere negre ha evolucionat, canviat i adaptat és evident. Si definim la novel·la negra com la novel·la social dels nostres temps és normal que hagi anat canviant a mesura que ho ha anat fent la societat. No obstant així, llibres com el que tens entre les mans són la prova que no cal oblidar per escriure en temps presents. No cal criminalitzar un passat per entendre un present. Ni cal deixar d'entendre per gaudir.

La història que estàs a punt de llegir és un tribut als clàssics de la novel·la negra americana, però també és una obra negra catalana, des de la ment d'una escriptora catalana que ha begut i viscut els clàssics americans i que això l'ha portat a escriure un GRÀCIES en majúscules i en forma de cas criminal literari. És una continuació d'una tradició literària que mai no ha deixat de fascinar-nos, perquè en el fons, les històries de detectius, crims, violència i misteris ens parlen del costat més fosc de la condició humana. Ens recorden que, malgrat la foscor, sempre hi haurà qui es resistirà a caure, qui lluitarà fins al final per la veritat, encara que el preu a pagar sigui alt.

En Sam Stone i la Paige són aquestes persones, els personatges que Chandler i Hammett van arquetipar. Ell l'antiheroi esquerp, arrogant, seductor, misogin i prepotent. Ella... A ella potser val la pena descobrir-la dins d'aquestes meravelloses pàgines que et disposes a llegir. Almenys això ha estat una de les coses que jo més he gaudit d'aquesta novel·la. Benvinguts, doncs, al món del negre americà i català. Un món d'homenatge als mestres americans, però que també reivindica la seva pròpia veu i identitat.

Endinsa't en aquesta història sabent que estàs entrant en un territori fosc i perillós, on les coses mai són el que semblen i on la

PRÒLEG

veritat pot ser més inquietant que la mentida. On a les persones els costa poc mostrar el seu cantó fosc i on ningú és qui semblar ser. Però, per sobre de tot, benvingut a una nova lectura negra!

I recorda: en el món del negre, l'única cosa segura és que ningú no en surt indemne.

Irene Solanich

Aquesta és una novel·la de ficció i els personatges que hi surten, fora d'aquells famosos i clarament del domini públic, són inventats, per la qual cosa la semblança amb persones reals vives o mortes és pura coincidència. Ara bé, l'època per la qual transcorre aquest relat, la majoria de les localitzacions i certs fets de caràcter històric són reals i van existir.

Benvolgut lector:

Has de saber que aquesta obra és un homenatge als grans escriptors britànics i americans de relats detectivescs que em van iniciar en la lectura de la novel·la criminal: Agatha Christie, Dashiell Hammett, Raymond Chandler i Arthur Conan Doyle, així com als seus personatges més icònics Poirot, Spade, Marlowe i Holmes. Tots ells i altres descoberts després, formen part de la meua vida i m'acompanyen des d'aleshores.

Anna

EDWARD

Sam Stone era un home bastant alt, elegant i pulcre. El seu rostre, en forma d'ou invertit, posseïa una singular harmonia i equilibri. Tenia els ulls blaus, el nas recte i els cabells castanys. Somreia sovint arquejant una de les celles, però la seva mirada era seriosa i intensa, cosa que seduïa les dones. Li agradava el luxe i, com que no se'l podia permetre acceptava, sense remordiments, els regals de les seves amants. En el vidre esmerilat de la porta de la seva oficina s'hi llegia "S.S. - Agència d'Investigació Privada".

El dia s'havia despertat ennuvolat i la boira engolia la badia, convertint el Golden Gate en un fantasma que flotava sobre el mar. A Sam li agradaven els dies rúfols. Mentre es dirigia cap a Market Street, el detectiu intentava trobar una nova manera de dir a la Paige que no cobraria la mesada. El cas que tenia entre mans s'havia esfumat, i encara tenia empenyorats el saxo i l'anell de la seva mare. Sense saber encara com exposar els fets a la seva jove secretària, va aparcar el Ford del 41 de color beix davant del Jamaica Building i va pujar fins a la tercera planta.

—Hola, princesa, bon dia —va exclamar l'home, deixant la gavadina i el barret en el penja-robes.

—Bon dia, patró. T'han donat un xec?

—Nineta, hem de deixar de banda els casos de desaparicions i de divorcis. No són rendibles i porten disgustos.

—No t'han pagat. Sam, no tenim cap altre encàrrec i devem el lloguer. Què ha passat?

Paige Campbell era una noia guapa tant si duia maquillatge com si no. Decidida, independent i amb una memòria prodigiosa, el seu rostre arrodonit transmetia sinceritat. Tenia els ulls grossos i alegres, i sovint vestia pantalons folgats que ressaltaven la seva figura esvelta, així com la seva feminitat. Li agradava llegir i es delia per la xocolata.

—En realitat no ha passat res —va contestar Stone—. El marit desaparegut de la nostra clienta s'estava en el pis de la veïna. Tenien un embolic. L'home ha estat descobert per la seva esposa *in fraganti*. Els gemecs dels amants van alertar-la. Diu que com que no he complert la missió per la qual em va llogar, no hi ha calés.

—I les despeses dels dos dies de feina, tampoc?

Stone va negar amb el cap i es va tancar a dins del seu despatx de quinze metres quadrats.

—Sam! Què passa amb les despeses?

En lloc d'una resposta, el clarinet de Benny Goodman va omplir de *swing* les dues habitacions de l'agència.

Cap al migdia, el cel continuava gris i emmurriat, igual que Stone. Paige havia rellegit dues vegades la nova entrega de *Life* i va decidir anar a dinar. El detectiu no tenia gana i es va quedar assegut escoltant la ràdio. De dins d'un dels calaixos de l'escriptori va treure una ampolla de Four Roses i en va beure un bon trago. A la vista de les escasses perspectives de feina, no li quedava més remei que demanar ajuda a la Kate, i això suposava interpretar el paper de "xicot de l'actriu": obedient, romàntic i encantador, cosa que no li venia de gust. No negava que enfundar-se un dels esmòquings que ella li havia comprat i presumir de rellotge d'or era un preu just per somriure, ballar i, després de quatre manyacs, fotre una bona rebolcada amb una dona com aquella, però demanar-li calés era vulgar. Abatut i quasi deprimit, es va recolzar a la cadira i va posar els peus damunt de la taula. Tan bon punt va aclucar els ulls va sonar el telèfon.

—El senyor Stone? —va preguntar una veu de tenor aflautada.

—Jo mateix. Amb qui parlo?

—Soc l'Edward Wilson. Voldria que passés per casa meva avui a les cinc en punt. Pot venir?

—Doncs deixi'm mirar l'agenda —va mentir el detectiu, rasant-se el clatell—. Si avanço això i cancel·lo això altre... Sí, em sembla que tindrè un forat—. De què es tracta, senyor Wilson?

—Vostè vingui i ho sabrà —va contestar l'home, i va penjar.

L'empresari Edward T. Wilson vivia a Nob Hill i era el propietari d'Asgard Place, una magnífica mansió victoriana pintada de groc i crema. La casa, de parets de pedra i amplis finestrals, era una de les poques edificacions que havia sobreviscut al terratrèmol del 1906, així com als incendis que la ciutat va patir després del sisme. Havia estat rehabilitada i reformada diverses vegades i, durant força temps, fou l'admiració del veïnat, així com dels transeünts que passejaven pel barri. Després de la guerra, Wilson va aixecar un mur al voltant de la finca i va omplir els terrenys adjacents amb vegetació diversa, per amagar-la dels curiosos. Hi havia altres cases a Mason Street. Tot i així, cap era com aquella. Sam va deixar el cotxe al pàrquing de dins de la finca i va recórrer a pas tranquil el camí de grava que conduïa al porxo principal de l'immoble. Un cop allà, i no gaire convençut del que anava a fer, va colpejar dues vegades el picaporta de bronze amb el cap d'un lleó.

Un majordom d'aspecte distingit i cabells platejats el va fer entrar en un rebedor de generoses dimensions on es disputaven el protagonisme una imponent aranya de cristall i una escalinata corbada amb baranes de ferro forjat i esglaons de marbre. Al cap de cinc minuts, el mateix servent va conduir-lo per un passadís llarg i estret que arrencava des del mateix vestíbul i que arribava fins a una saleta, no gaire gran, decorada amb un enorme mirall d'estil barroc i un sofà *Chester* de color granat. Al cap d'uns segons, l'home va picar

a l'única porta que hi havia, i quan va sentir un grunyit la va obrir per donar pas al detectiu. L'espetic llunyà d'una màquina sumadora reverberava per les parets i indicava que no estaven sols.

Sam havia llegit coses del seu amfitrió. S'havia fet ric, primer amb la Prohibició i més tard amb la Gran Guerra. Tenia fama d'home autoritari, amb una bona dosi de despotisme, i es deia que no li importava recórrer a la violència per tal de fer complir els seus objectius. Era el que vulgarment s'anomenava un gàngster.

—Endavant, senyor Stone. Passi i següi —va ordenar Edward Wilson, darrere d'un escriptori d'estil colonial a joc amb la resta de mobles de l'habitació—. Vol beure alguna cosa?

La veu que havia sentit pel telèfon no encaixava amb el cos d'aquell home de més de seixanta-cinc anys, front ampli i cara de bulldog que ni tant sols es va incorporar per donar-li la mà.

—No, gràcies —va contestar el Sam, acomodant-se en una butaca i agafant una cigarreta d'un paquet arrugat que duia a la butxaca—. Per què m'ha fet venir fins aquí?

—Així m'agrada, directe al gra. Ja m'havien informat que era arrogant i insolent. Miri, vull que busqui una persona. Així de senzill. Em corre pressa. Li pagaré tres mil dòlars més uns altres mil per a les despeses.

L'oferta de l'empresari era generosa i cobria el sou de la Paige, la penyora per recuperar les seves pertinences i els pagars que devia als corredors d'apostes. A més a més, una quantitat així l'alliberaria de ser el gigolò de la Kate i li permetria, durant uns mesos, lliurar-se a la bona vida i anar a un cinc estrelles en lloc d'estar-se en el seu apartament de Twin Peaks. Malgrat tot, la idea de treballar per aquell home li produïa cremor d'estómac.

—Té nom aquesta persona? —va preguntar el Sam de mala gana.

—Primer accepti la feina. Després li'n donaré detalls.

Sam Stone va reflexionar. Tal com li havien anat les coses en els darrers mesos, aquella no semblava una proposició amb males perspectives. L'acidesa estomacal era preferible abans que passar gana o pidolar per un bon sopar. Tot i això, volia saber com n'era d'important aquella cerca per al vell que tenia al davant.

—De perduts, al riul! —va murmurar per a ell mateix—. D'acord, però que siguin cinc mil cuques en total.

—No mossegui la mà que l'alimenta, detectiu...

—Senyor meu, pensi que fer-se càrrec d'un assumpte com aquest abans de saber-ne les particularitats és una petició especial, que comporta una tarifa singular.

Edward Wilson va obrir una capseta de marqueteria i va carregar, a poc a poc, la pipa que tenia a la mà dreta. Després va mirar el seu convidat amb curiositat. Anys enrere, si algú li hagués contestat amb aquells fums, hauria anat a fer companyia als peixos en un tres i no res. Va rascar un misto i el va inclinar sobre el tabac. A continuació va fer un parell de calades. La sumadora ja no espetegava i el silenci era inquietant.

—És just.

L'empresari va treure una estilogràfica i un talonari del primer calaix de l'esquerra i va emplenar un xec. Sam notava que el cor se li accelerava a mesura que les traces de tinta omplien el petit document. Era la cosa més sexy que havia vist els últims mesos.

—Jo pago sempre per endavant i no soc garrepa, senyor Stone. No vull sentir a dir que un encàrrec meu no s'ha dut a terme perquè no es tenien prou diners. Ara bé, tingui present que amb aquest xec jo estic comprant una part del seu temps (hores, dies, minuts, tant se val), i com a propietari d'aquest tros de la seva vida, si no compleix faré amb vostè el que em plagui. No s'atreveixi a traïr-me. Ha quedat clar?

—Com l'aigua —va contestar el Sam, agafant el taló.

—Bé —va assentir Wilson—. Detalls: ha de trobar una dona. Es diu Eve Gordon. Deu tenir cinquanta-tres anys. Em cal saber-ho tot d'ella: on viu, a què es dedica, si està casada, vídua o separada, qui han estat les seves parelles, si té fills, les seves edats, què estudien, amb qui es relacionen... coses així. Té dues setmanes.

—Això és tot? Aviam, parlem-ne. Necessito més dades, per exemple: qui és aquesta dona, quina relació té amb vostè, quan la va veure per última vegada... Ah! I el perquè d'aquesta urgència.

Els dos homes van conversar durant una breu estona i després el Sam va marxar, procurant dissimular el goig que sentia per dur una petita fortuna a la butxaca. El cel s'havia enfosquit i la remor dels trons era cada vegada més contundent i propera. Una vegada més, el servei meteorològic l'havia encertada i ell no n'havia fet cas. Quan anava a entrar al seu cotxe, una noia de poc més de vint anys se li va acostar.

—Té foc? —va preguntar amb un posat de falsa innocència.

—No ets massa jove per parlar amb desconeguts? —va ironitzar Sam.

—En té, sí o no?

—Crec que hi ha una capsa de llumins per aquí dins... —va contestar Sam tot remenant la guantera i deixant a la vista una SW calibre 38—. Ah! L'he trobada! Té, queda-te-la.

—No la vull. Ja no em ve de gust fumar. Per a què és la pistola? És policia?

—Fas massa preguntes, maca.

—Faig el que em dona la gana, jo —va replicar ella—. Puc pujar al cotxe? Comença a ploure i m'estic mullant.

—Doncs corre cap a casa, nena o queda't aquí palplantada, m'és completament igual. Jo he d'anar al centre a recuperar una cosa i no tinc temps per collonades!

Paige Campbell es disposava a tancar l'agència quan el seu cap va sortir de l'ascensor amb un saxo sota el braç i la gavardina xopa. Estava eufòric i no a causa de l'alcohol.

—On t'havies ficat? —va preguntar la secretària amb enuig—. Aquest matí m'has deixat amb la paraula a la boca. Això és molt poc professional, Sam. Què carai! És una criaturada!

—Hola, preciositat. Tens raó. Tu sempre la tens. Què faria sense tu i el teu assenyat sentit comú? Entrem cinc minuts. Vull comentar-te una cosa i assecar-me una mica. Plou a bots i barrals i un bourbon m'anirà d'allò més bé.

El detectiu va descriure amb precisió la visita a Asgard Place i l'encàrrec que l'empresari li havia fet. Paige va escoltar sense badar boca, memoritzant tots i cadascun dels detalls. Sabia que més endavant caldria endreçar la informació i ajudar el seu patró a discernir el que era veritat del que era fals. En acabar, Sam va donar el xec a la noia.

—Té. Guarda'l bé. Ingressa'l demà a primera hora. Jo passaré pel banc cap a les deu a buscar efectiu. Per fi s'han acabat les males ratxes, princesa!

—Quina cal·ligrafia més elegant i senzilla! És bonica i alhora té alguna cosa de sinistre. Estàs segur que vols aquest cas? Embolicar-se amb gàngsters no és recomanable. He llegit coses del tal Wilson. Se'l considera un home cruel i se li atribueixen força delictes, encara que mai s'ha provat que ell en fos l'artífex. Té bons advocats i bons sicaris.

—No tinc cap intenció d'acabar al fons de la badia lluint unes sabates de ciment ben boniques. Hi ha alguns punts foscos, ho sé.

No es paguen cinc dels grossos així com així, però necessito aquesta pasta.

—No la necessites, Sam, la cobeges.

Stone no va replicar. Aquella jove de vint-i-quatre anys era la persona més madura i sensata que havia conegut mai. Si no fos perquè ell es considerava un canalla i un pocavergonya...

—Perdona —va dir Paige penedida—. No tinc dret a retreure't res. Només soc...

—Una bona amiga —va puntualitzar Sam— i una excel·lent ajudant. Val! Deixem-nos de romanços i divertim-nos una mica. Mira, he recuperat el saxo. He ensenyat el taló al senyor Yang i no ha posat pegues a tornar-me'l. Demà liquidaré el que us dec a tu i a ell i pagaré el lloguer de dos mesos.

—No t'estimes més sortir amb la Kate aquesta nit? —va preguntar la noia amb prudència.

—Fer de gos faldiller en lloc de tocar el saxo al *Dragon Caver*? No, gràcies. Una *jam-session* et fa sentir viu: jugar amb una melodia, fer música sense complexos, compartir arpegis amb altres intèrprets, deixar-te anar entre harmonies... és, és... ho hauries de provar, Paige.

—A mi m'agrada escoltar jazz, no fer-lo. I què li diràs a la Kate?

—És de viatge. Arribarà demà i no li dec explicacions, ara com ara.

A fora, el cel s'havia convertit en tot un espectacle. Havia deixat de ploure momentàniament, malgrat que els llamps continuaven il·luminant la ciutat igual que els flashos ho fan en un casament. La nit seria mogudeta. Les intenses ratxes de vent indicaven que el temporal no havia acabat i que una nova pertorbació s'acostava a San Francisco a gran velocitat.

Sam es va llevar amb ressaca. No recordava haver sentit el despertador i tanmateix l'aparell estava a terra fet miques. Va buscar

una cigarreta i la va encendre. La tos el va sacsejar i va perdre l'equilibri. Emprenyat, es va ficar sota la dutxa i va deixar que l'aigua l'abracés una bona estona. Net, polit i afaitat va engolir una llesca de pa amb mantega de cacauet i va xarrupar una mica de cafè reescalfat. Quan les campanes de la parròquia van tocar tres quarts de deu el seu Ford del 41 va girar per Oak Street. Si el trànsit no li ho impedia, arribaria al banc a l'hora prevista.

Paige va arribar a l'oficina més d'hora de l'habitual per transcriure la informació que Sam li havia facilitat el dia anterior i preparar les corresponents fitxes. Quan els amics li preguntaven com era que treballava de secretària en una llastimosa agència de detectius cobrant un sou de pena, ella contestava que era una feina com qualsevol altra. Però no era ben bé així. Allà dins se sentia una dona apreciada i respectada.

Durant la II Guerra Mundial el rol de les dones va canviar. Els homes van anar a lluitar i elles es van posar a treballar per mantenir la família amb dignitat. No importava l'ofici. El que calia era que Amèrica fos productiva. Les dones van ocupar feines de tradició masculina amb orgull i sense entrebancs i fins i tot algunes van dur a terme tasques de responsabilitat pel bé de la pàtria. No obstant això, un cop acabat el conflicte bèl·lic, el debat de si les dones havien de treballar va ressorgir.

Paige Campbell tenia disset anys quan van bombardejar Pearl Harbor. La mort del seu pare a la coberta de l'*Arizona* va precipitar la seva condició de dona treballadora i ara que feia tres anys que la guerra havia acabat, no volia perdre la seva independència i la possibilitat de realitzar-se com a persona. Malauradament, l'antiga tradició de ser mare i mestressa de casa s'imposava amb força, i era prudent mantenir algunes aparences. Treballant per Sam Stone això era possible. El detectiu la tractava com una col·lega i valorava amb

escreix les seves opinions i coneixements. A més, ser ajudant de detectiu, encara que fos d'amagat, li permetia cultivar diversitat de matèries i exercitar la intuïció, coses que li encantaven.

El matí s'anava obrint i el sol, absent des de feia uns dies, apuntava maneres. Seria un bon dia per anar a dinar al parc. Paige, que mecanografiava concentrada, va patir un lleu ensurt quan la porta de l'oficina es va obrir i Sam Stone va traspasar-ne el lllindar amb un somriure franc inusual i una cella arquejada.

—Princesa, com estàs?

—Pel que sembla, no tan bé com tu. És una façana aquesta... alegria o t'has tornat simpàtic per art de màgia?

—Saps l'energia que dona portar calés a la butxaca?

—Ho recordo vagament —va mentir la noia per no decebre el seu cap-. Per cert, a sobre de la teva taula he deixat un termos amb cafè i el dossier del cas.

—Ja has preparat una de les teves carpetetes? —va fer el Sam ficant-se al seu despatx—. Aviam, parlem-ne. Què hi has posat?

—Quatre coses: un informe d'allò què em vas explicar ahir, les fitxes per fer el puzle, un parell d'articles sobre el Wilson i la seva família i el full per anotar les despeses. Ah!, i una llista de possibles accions a fer.

—Preciositat, ets la millor. No trobaria enlloc un soci millor que tu, si en tingués, és clar. Oh, per poc me n'oblido —va exclamar el detectiu picant-se el front— A la gavardina hi ha un sobre per a tu... Hi he afegit una petita gratificació per les molèsties d'aquests darrers mesos. Compra't un vestit ben maco!

—Ja en tinc un, de vestit —va replicar Paige a poc a poc i mastegant les paraules.

—I els teus acompanyants no et diuen res quan et porten al Club i et veuen sempre amb la mateixa indumentària?

Quan Sam adoptava la postura masclista, Paige Campbell treia focs pels queixals. A ell li encantava provocar-la. Escoltava seriós els discursos fervorosos en defensa dels drets de les dones que ella proclamava i agraïa que li recordés la importància de la igualtat de gèneres. En els entorns pels quals ell es movia de dia, la dona era un objecte bonic que s'havia de lluir. De nit, però, l'objecte era ell. El glamur i les riqueses estaven bé, però una mica de realitat i seny en boca d'algú com la Paige el feia pensar que no tot estava perdut i que encara que molts homes fossin uns malparits com ell, la societat americana encara tenia futur.

—... i saps que per això vaig trencar amb el meu xicot.

—Recorda'm que et demani matrimoni si no trobes l'home perfecte! —va dir el detectiu en fer-se el silenci.

—Sam, tu ets al·lèrgic al compromís i mai seràs marit de ningú. Acabaràs sol, avorrit i fastiguejat. A més, ja saps que busco persones madures i tu...

—Para el carro, nena! I tingues una mica més de pietat per qui et paga el sou, si us plau! Si algú et sentís... Va, anem per feina que és el que ens agrada. Què sabem, ara com ara?

El timbre del telèfon va deixar la noia amb la paraula a la boca.

—Bon dia. Heu trucat a l'agència de detectius d'en Sam Stone. En què us podem ajudar? —va preguntar somrient des de l'aparell que hi havia a la taula del Sam.

A l'altra banda l'interlocutor es va identificar i va indicar què volia.

—És en Frank. Diu que és important.

—Ei, company! —va dir el detectiu agafant l'auricular—. Què hi ha de bo? Mmm... Mmm... Mmm. D'acord. Adeu.

—Què passa?

—L'Edward T. Wilson s'ha suïcidat.

